

Můj Erasmus

Když jsem opouštěla českou republiku, vůbec jsem nevěděla, co mě čeká. Byl to můj první let a já ho celý prospala, protože nervozita v noci ukázala, co umí a já tedy vůbec nespala. Po přiletu jsem se snažila zorientovat, najít kufr a doufala, že vlakové nádraží nebude moc daleko a to tedy nebylo. Amsterodamské letiště mě nadchlo, být tam se mnou mohli jste vidět hvězdičky v mých očích. Poté, co jsem úspěšně zakoupila lístek „domů“, jsem se vydala najít správné nástupiště. Nadšená z nové, neznámé země jsem čekala na vlak a popíjela smoothie, když přišla slečna a začala se vyptávat, asi nějaký dotazník, když na mě spustila holandsky, byla jsem v šoku a zmohla se jen na „sorry I don't understand.“ Tak slečna na mě vytáhla angličtinu a to už jsem se snažila vnímat. Slečna mě opustila snad spokojená a já tedy čekala dál. Zbytečně! Vlak prostě nejel a tím začal stres, tak jsem se zeptala nějakého pána, že co se to vlastně děje. Překvapivě za celou dobu mého pobytu jsem narazila pouze na jednu ženu nemluvící ani anglicky ani německy. Většina lidí zde mluví anglicky a jsou velmi ochotní, což mě velmi potěšilo. Když jsem dorazila do Deventru, čekal mě jeden přestup, cestování s obřím (díky bohu jenom jedním) kufrem a taškou přes rameno nebylo zrovna pohodlné, ale po zakoupení sandwiche za 3eura jsem vnímala pouze to, že se konečně můžu najíst. Konečně jsem byla na cílové stanici. Kde mě vyzvedl můj spolubydlící, shodou okolností také Čech. Nový domov byl pro mě velice příjemné překvapení. Můj pobyt zde začal velmi akčně, kdy spolubydlící málem podpálil kuchyň, snad nenosím smůlu. Poté jsem se seznámila s mými spolubydlícími, kteří jsou prostě skvělí! Další den jsem již měla první vyučování. Bohužel jsem nevěděla, kdy začíná, tak jsem se rozhodla jít do školy trochu dřív. Můj plán nevyšel a já zaspala. Hned první den! Měla jsem štěstí, našla jsem učitele, který má nás „erasmáky“ na starosti. Ten je velmi milý a ochoten pomoci a je prostě cool. Dostala jsem rozvrh a počkala do začátku hodiny, kdy jsem se snažila najít třídu. Zprvu jsem byla na škole Saxion velmi zmatená. Tedy, co si budeme nalhávat, jsem tu teď druhým měsícem a stále občas mám problém najít třídu. Když jsem ji konečně našla, seznámila jsem se s jedním spolužákem, který už studuje na Saxion delší dobu a pak se k nám přidala slečna z Finska. První dojem z prvního vyučování? No páni, učitel mě absolutně nadchl! To s jakým nadšením a s jakou energií podává učivo, se jen tak nevidí. Ale i přes tak úžasného učitele jsem začala panikařit. Měla jsem pocit, že nerozumím vůbec ničemu. V tu chvíli jsem měla pocit, že má angličtina je na úrovni žáka základní školy. Tento pocit opadl tak po prvním týdnu, asi jen nějaký ten kulturní šok.

Dnešním dnem mám za sebou druhý měsíc, utíká to hrozně rychle. Během těchto měsíců jsem si dokázala velmi oblíbit jak Nizozemí, tak univerzitu. Dokonce nás Saxion vzal na prohlídku městem a pak pohostil palačinkami, to byl opravdu vydařený večer.

Avšak erasmus není jen o tom, zjistit jak se žije v zahraničí. Musíte studovat, a to že hodně. Pro mě hra započala, alias zkouškové, třicátého března. První zkouška a opět nastal kulturní šok. Styl zkoušky je zcela jiný než u nás na Slezské Univerzitě. Vlastně celý systém je odlišný, zde se pracuje většinou ve skupinkách na projektech. Mám to ráda, je to super! A o tom to přeci je, ne? Poznat i jiný studijní systém. Musíte se snažit, ale stojí to za to. Zkušenost k nezaplacení, takže pokud máte možnost vycestovat na Erasmus, neotálet a podat přihlášku.

Petra Smiejová, 4. 4. 2016